

Rentefoden, men ogsaa Tid til at faa saadanne Bestemmelser gennemførte, vel at mærke, naar en saadan Nedgang har fæstnet sig tilstrækkeligt til, at det overhovedet vilde være forsvarligt at gaa til en Forandring. Det vil nemlig ganske sikkert være Tilfældet, at Reglerne maa være saaledes, at de kunne taale Svingninger i Rentefoden. Det tror jeg ogsaa, de ere. Sagen er nemlig den, at Spørgsmaalet om, hvad man vil udbetale af Overskud som Bonus, jo er afgjort derhen, at det er stillet væsentlig i Forhold til Reservefondens og Risikoformuens Størrelse. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at oplyse dette, men vil man gaa Definitionen igennem, som den er givet i § 2, af Reservefondens og de øvrige Begreber, hvormed Lovudkastet her opererer, vil det vise sig, at det Overskud, hvoraf Bonus skal tages, er i Virkeligheden det i Femaaret indvundne Overskud, og som en Faktor i Bestemmelsen deraf gaar ogsaa ind deri det Beløb, hvormed Risikoformuen er forøget i Femaaret. Denne Faktor, Forøgelsen af Risikoformuen, er ogsaa væsentlig afhængig af Rentefoden, saaledes at man der vil faa et mindre Overskud, naar Anstaltens Renteudbytte af dens Kapitalformue bliver mindre, og følgelig vil der da ogsaa blive uddelt mindre Bonus. Men, som sagt, med Hensyn dertil tror jeg, det vil være bedre at udsætte den nærmere Forklaring til Forhandlingen med det Udvalg, som jeg tør forudsætte vil blive nedsat i denne Sag.

Det ærede Medlem for Køge (Alberti) ankede over, at man havde bragt Reservefondens fra forrige Opgørelse saa stærkt ind blandt de Størrelser, hvoraf Bonusudbetalingen afhænger, men det skal netop vise sig, naar man kommer nærmere ind paa Sagen, at idet man bringer Reservefondens fra forrige Opgørelse ind, bringer man ogsaa Risikoformuen fra forrige Opgørelse ind og at man saaledes faar en Forøgelse af Risikoformuen frem. Jeg tror, at det er nødvendigt at basere sin Opgørelse her netop paa Reservefondens fra forrige Periode. Naar det ærede Medlem mente, at den Regel, der er givet i § 3, og som fastsætter Betingelsen for, at Bonus overhovedet kan blive udbetalt, og tillige med hvilken Størrelse Bonus skal udbetales, skulde være urigtig, for saa vidt den kommer til at give urigtige Resultater ved Anvendelsen af de Tal, som Anmærkningerne oplyse, tror jeg, at det ligger lidt i en Misforstaaelse af det ærede Medlem. Det, som er det afgørende her, er Reservefondens Størrelse, men jeg tror, at det ærede Medlem,

da han tumlede med sine Tal, vistnok blandede Reservefond og Overskud sammen. Imidlertid tør jeg ikke med Sikkerhed udtale mig derom. Det er lidt vanskeligt at opfatte Tal straks, navnlig naar der er lidt Usikkerhed til Stede. Men det Spørgsmaal kunne vi ogsaa optage til nærmere Drøftelse. Jeg tror, at det saa skal vise sig, at Reglen vil holde Stik.

Med Hensyn til § 3 har det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen) indvendt, at den Bestemmelse, her er givet, var saa utydelig, at man vanskelig kunde bringe Interessenterne til at forstaa den, naar den skulde bruges, og det maa jeg selvfølgelig anerkende, men paa den anden Side mener jeg, at naar man vil give en tilstrækkelig udtømmende Regel for dette Forhold, vil den meget let komme til at lide af Utydelighed. Naar et privat Selskab bestemmer, at af Overskuddet skal der uddeles f. Eks. Halvdelen til Interessenterne, $\frac{1}{4}$ til Garanterne og $\frac{1}{4}$ til Reservefondens, hvilket jeg tror ikke er ualmindeligt, er det noget, Interessenterne kunne forstaa, men man har dermed slet ikke sagt dem, hvad Overskuddet er — ikke sandt? Det er derfor i Virkeligheden en aldeles ufyldstgørende Regel at give. Vil man derimod angive Overskuddet, kan man maaske nok blive forstaaelig i den Forstand, at der kommer et Skin af Tydelighed, men heller ikke mere. Vanskeligheden kommer først, naar man skal give en udtømmende Regel. Det har man gjort her, og saa er man strandet paa det Skær, som man ganske vist altid vil strande paa, at det hele mangler Tydelighed, vel at mærke for Lægfolk, altsaa ogsaa for Interessenterne. De have Vanskelighed ved at forstaa Bestemmelsen, men de, der skulle bruge den, ville naturligvis nok kunne forstaa den.

Det ærede Medlem for Kjøge var dernæst inde paa adskillige Detailbestemmelser i Lovforslaget, som han mente kunde trænge til Forbedring, og det vil jo kunne komme under nærmere Overvejelse, jeg skal kun berøre det meget kort. Der var først § 5, der jo fastsætter, at de bonusberettigede skulle betale Omkostningerne ved Bonusudbetalingen med 2 pCt. af Bonusbeløbet, en Bestemmelse, mod hvilken ogsaa det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds udtalte sig. Det er en Bestemmelse, som kan optages til nærmere Drøftelse og maaske ogsaa kan fortjene at blive forandret. Det spiller ikke nogen stor Rolle, og navnlig skal jeg ikke modsige, hvad der blev fremhævet af det ærede Medlem for Aalborg, at det er en